

Совеня і золотий листочок (казка на ніч)

Валентина Басан

Маленьке Совеня ніяк не хотіло засинати. Мама Сова вже розповіла своєму малюкові всі історії, які знала, заспівала дві пісеньки і навіть склала один віршик.

*Осінь ніжно обняла весь ліс,
Гладила дерева і поля,
Вітерець те золото розніс,
Все навколо сяє, ти і я!*

*Щедро накриває осінь стіл,
яблука, горіхи і гриби,
стиглих груш і ягід добрий сік,
аби, любий, був здоровим ти!*

Совеня, який вже почав позіхати, відкрив одне око.

— Мам!

— Що, малюк?

Сова побачила, що у сина весь сон, як рукою зняло. Він сидів у ліжечку, скинувши з себе ковдру.

— Мамо, у мене до тебе питання.

— Давай своє питання.

— Мам, а чому ми вдень спимо? Ось зараз я чую, як ведмежа зі своїми друзями грає в футбол, білочка-сусідка грає зі своєю сестричкою в догонялки, стрибаючи з гілки на гілку і навіть противний дятел, який ненавмисно продірявив нам дах, але так і не вибачився, зараз змагається з зозулем, хто більше гусениць збере. Я теж хочу грати з ними!

Совеня схлипнув, почав терти очі та шумно сякатися в маленьку хустинку. Мама Сова занепокоїлася і погладила малюка по голівці.

— Синочку, ти ж знаєш, що ми — нічні птахи, ми спимо вдень, а не спимо вночі. А ще я хочу відкрити тобі один секрет.

Совеня в нетерпінні заворушило крильцями. Він вмотивувався зручніше, приготувавшись слухати.

— Малюк, восени дні стають коротшими, а ночі довгими. Всі дітки навколо грають лише при світлі дня, а вночі батьки забирають їх додому, тому що вночі в лісі стає небезпечно. Зате ти вночі можеш грати зі своїми друзями-совенятами набагато довше, тому що осінь – це чудова пора року, вона ласкава і золота. Всі листочки на деревах стають жовтими, червоними, пурпуровими, бурими, помаранчевими. Ти тільки нікому

не кажи, але вночі осінь світить тобі золотими променями навколо, як справжнє сонце, тільки нічне і осіннє. І гуляти ти можеш довше, тому що ночі довгі і неспішні, і грати тобі цікавіше, тому що вночі золоті листочки будуть світити тобі ще яскравіше, і найголовніше, осінь – це моя улюблена пора року.

— Чому мама?

— Синочку, осінь — це час врожаю, це час спокою, це час затишку, особливо коли на дворі йде дощ, а ти читаєш книгу або п'єш чай з яблучним пирогом, адже восени яблучні пироги – найсмачніші. Восени вже немає спеки, як влітку, коли всі рослини сохнуть, а всі тварини шукають воду. Восени немає морозу, як взимку, коли абсолютно все вкрито ковдрою з товстого снігу в очікуванні весни. А ще я люблю осінь, тому що вона розповідає нам про літо і готує до зими. Вона — мудра і красива.

Малюк Совеня вже солодко спав, посміхаючись уві сні золотому листочку, який довго кружляв над ним, а потім безшумно приземлився поруч. Листочок був чарівний, він сяяв та був схожий на його маленьке крильце.

Навіть коли маленьке совеня стає дорослим та хижим птахом, йому все одно потрібна мама та її мудра порада про те, що як би темно не було, він все одно знайде світло, надію та віру у те, що життя – прекрасне завжди і у будь-яку пору року!